

Το success story 1 κατέληξε ως μια από τις πιο αποτυχημένες επικοινωνιακές εκστρατείες. Συντρίφθηκε κάτω από το βάρος της οικτρής πραγματικότητας της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας.

Τις τελευταίες μέρες βρίσκεται στα σκαριά το success story 2. Η κυβέρνηση, ενόψει των εκλογών του Μαΐου, προσπαθεί να πείσει για το ότι μετά τη συμφωνία με την τρόικα έφτασε το τέλος του μνημονίου και οι πρόδρομες πράξεις για αυτό είναι η επίτευξη πλεονάσματος, η έξοδος στις αγορές, και η μη λήψη νέου δανείου.

Η πραγματικότητα δεν έχει καμία σχέση με όσα ισχυρίζεται η κυβέρνηση.

1) Ήδη προβλεπόμενες δόσεις ως το 2016

Η δόση που θα παρθεί τις επόμενες μέρες δεν είναι η τελευταία. Υπολείπεται ακόμη μία δόση από τους ευρωπαίους εταίρους και πολλές δόσεις από το ΔΝΤ. Οι δόσεις του ΔΝΤ θα γίνονται ανά τρίμηνο και φτάνουν έως τα μέσα 2016 (συνολικά ανέρχονται στα 16 δις). Υπάρχει κανείς που πιστεύει ότι το ΔΝΤ θα συνεχίσει να προσφέρει χρήματα στην Ελλάδα χωρίς να παρεμβαίνει στην άσκηση πολιτικής στη χώρα; Η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου κοροϊδεύει τον ελληνικό λαό όταν ισχυρίζεται ότι το Μνημόνιο τελειώνει τον Μάιο. Εξάλλου, το παρόν οικονομικό πρόγραμμα, το επονομαζόμενο "Δεύτερο πρόγραμμα προσαρμογής για την Ελλάδα" εκτείνεται μέχρι και το 2016, γι' αυτό άλλωστε μέχρι τότε έχουν προγραμματιστεί και οι δόσεις από το ΔΝΤ".

2) Κυκλώπεια πρωτογενή πλεονάσματα τα επόμενα χρόνια

Το πρωτογενές πλεόνασμα (κάνοντας τη γενναία υπόθεση ότι επετεύχθη πραγματικά και όχι επειδή δημιουργήθηκαν νέες ληξιπρόθεσμες οφειλές ή επειδή κάποιοι χιλιάδων νέων συνταξιούχων περιμένουν επί δύο χρόνια να πάρουν σύνταξη) δεν είναι παρά κλάσμα αυτού που θα πρέπει να πραγματοποιείται τα επόμενα χρόνια. Θυμίζουμε ότι αυτό φτάνει τα 9 δις ή 4,5% του ΑΕΠ το 2016 και σε αυτό το επίπεδο παραμένει για χρόνια, ενώ ταυτοχρόνως προβλέπονται ιδιαίτερα υψηλοί ρυθμοί ανάπτυξης. Κάτι τέτοιο δεν έχει ιστορικό προηγούμενο και καμιάς σχολής οικονομολόγος δεν το θεωρεί εφικτό. Η επίτευξη αυτών των πλεονασμάτων προβλέπεται στο ελληνικό πρόγραμμα όχι (μόνο) από κάποια ιδιορρυθμία των δανειστών μας, αλλά για τον απλούστατο λόγο ότι αυτά τα εξωφρενικά πλεονάσματα θα χρησιμοποιηθούν για την αποπληρωμή των δανείων που θα λήγουν τις αντίστοιχες χρονιές. Έτσι, η επίτευξη πλεονάσματος δεν σηματοδοτεί το τέλος των μνημονίων και των προσπαθειών του ελληνικού λαού (όπως της υπερβολικής φορολόγησης που υφίσταται), αλλά αντίθετα είναι η πρώτη γεύση του τι ακολουθεί.

3) Οιονεί έξοδος στις αγορές υπό την προϋπόθεση της απόλυτης δέσμευσης στο μνημόνιο

Η έξοδος στις αγορές θα γίνει για μικρό ποσό, με ομόλογα μικρής (και όχι δεκαετούς) διάρκειας και μέσω ιδιωτικής τοποθέτησης (συμφωνία και όχι με ανοιχτή διαδικασία), δηλαδή θα έχει εντελώς αποσπασματικό χαρακτήρα και θα γίνει σε περίοδο που οι χρηματαγορές έχουν τεράστια διαθέσιμα κεφάλαια (λόγω των επεκτατικών πολιτικών των κεντρικών τραπεζών και επειδή αποσύρουν τα κεφάλαια τους από τις αναπτυσσόμενες χώρες). Επιπλέον (και αυτό είναι το πιο σημαντικό), θα γίνει μόνο και μόνο επειδή οι χρηματοπιστωτικοί οργανισμοί που θα προβούν στον δανεισμό θα έχουν την εγγύηση ότι η Ελλάδα παραμένει κάτω από την χρηματοδότηση και τον βούρδουλα της τρόικας. Με απλά λόγια η έξοδος στις αγορές που σχεδιάζεται δεν αποδεικνύει απολύτως τίποτα για το τέλος του μνημονίου. Ίσα-ίσα γίνεται ακριβώς επειδή το μνημόνιο θα παραμείνει ως εγγυητής της επιστροφής των χρημάτων των δανειστών.

4) Κάτω από το χαλί όλα τα σημαντικά προβλήματα που δημιουργούν νέα κενά

Η πρόβλεψη αύξηση των κόκκινων δανείων για 1 με 2 χρόνια μετά την επιστροφή της ανάκαμψης, η προοπτική χρεοκοπίας του ασφαλιστικού πολύ γρηγορότερα από ό, τι πιστευόταν, το ανέφικτο των εξωπραγματικών στόχων των ιδιωτικοποιήσεων (με τις οποίες ο ΣΥΡΙΖΑ διαφωνεί), η εξάντληση της φοροδοτικής ικανότητας των ελλήνων (όπως

δείχνουν και τα στοιχεία για το πρώτο δίμηνο του 2014) και πολλά άλλα στοιχεία δείχνουν ότι το πρόγραμμα βρίσκεται σε πορεία νέων χρηματοδοτικών και δημοσιονομικών κενών, άρα και νέων δανείων. Είναι προφανές ότι όλα τα παραπάνω είναι αποτέλεσμα της πολιτικής που εφαρμόζεται, οπότε στην κατάσταση ταιριάζει γάντι το σχήμα του σκύλου που κυνηγάει την ουρά του. Τις τελευταίες μέρες η κυβέρνηση, παρακάμπτοντας όλα τα παραπάνω, διαμηνύει ότι δεν χρειάζεται νέο δάνειο για την κάλυψη του χρηματοδοτικού κενού. Ανακαλύπτει στους οργανισμούς του ευρύτερου δημοσίου τομέα διαθέσιμα 3 δις (στους ίδιους φορείς οι οποίοι δεν μπορούν να αποπληρώσουν τα δάνεια τους και οι εγγυήσεις που έχει δώσει το δημόσιο καταπίπτουν) και προξενεί τα ειρωνικά σχόλια του κ. Σόιμπλε για δάνεια που δεν θα δοθούν με το ζόρι. Είναι προφανές ότι ακόμη και αν οι Ευρωπαίοι εταίροι δεχτούν ότι καλύπτεται το κενό του 2014 (χρηματοδοτικό κενό υπάρχει και για το 2015), αυτό δεν θα είναι παρά μια προσωρινή πολιτική χάρη προς την ελληνική κυβέρνηση.

5) Μη βιωσιμότητα χρέους ίσον μη έξοδος από το μνημόνιο

Όλοι οι αναλυτές και οι διεθνείς οργανισμοί συμφωνούν ότι το χρέος της Ελλάδας όχι μόνο δεν μπορεί να αποπληρωθεί, αλλά και ότι θα αποτελεί τροχοπέδη στις αναπτυξιακές προοπτικές της οικονομίας. Μάλιστα, οι τελευταίες μελέτες βγάζουν χειρότερα αποτελέσματα, καθώς, λόγω των προβλέψεων για αποπληθωρισμό, μεγαλώνει το χρέος ως ποσοστό του ΑΕΠ. Δυστυχώς η κυβέρνηση έχει υποχωρήσει από τη θέση της βιωσιμότητας – κουρέματος του χρέους (υπενθυμίζουμε το περιβόητο «Γιάννη ξέχνα το» του Σόιμπλε στον κ. Στουρνάρα, όπως ο ίδιος αποκάλυψε) στη θέση της «διαχειρισσιμότητας» και επιμήκυνσης του. Αυτό όμως, όχι μόνο δεν δημιουργεί προϋποθέσεις επιστροφής της χώρας στις αγορές, αλλά συνθήκες ατέρμονου μνημονίου.

6) Μέτρα σε αναμονή

Η μονότονη επανάληψη από τα κυβερνητικά στελέχη ότι δεν θα υπάρξουν νέα μέτρα δεν έχει καμία σχέση με τη πραγματικότητα. Υπενθυμίζουμε ότι το πρόγραμμα λήγει το 2016 και σε αυτό περιλαμβάνονται οι δημοσιονομικοί στόχοι (δηλαδή τα πλεονάσματα που αναφέρθηκαν προηγουμένως), στόχοι για έσοδα από ιδιωτικοποιήσεις μέχρι και το 2016 (στο τέλος του 2016 φτάνουν σωρευτικά τα 11,1 δις), στόχοι για την απασχόληση στο δημόσιο (που σημαίνει νέες απολύσεις από το 2015 και μετά). Υπενθυμίζουμε ότι οι στόχοι είναι απολύτως δεσμευτικοί και σαφείς για την περίοδο έως το 2016 και αυτό έδειξε και η ανακοίνωση της τρόικας μετά το τέλος των τελευταίων διαπραγματεύσεων. Επιπλέον, γίνεται με σαφήνεια η υπόθεση ότι οι στόχοι των πολύ υψηλών πλεονασμάτων και εσόδων από ιδιωτικοποιήσεις συνεχίζονται μετά από το 2016. Η συνθήκη αυτή είναι αναγκαία ώστε

(τουλάχιστον σε επίπεδο ασκήσεων επί χάρτου) το χρέος να οδηγείται σε επίπεδα 120% του ΑΕΠ το 2022. Εδώ θα πρέπει να υπενθυμίσουμε ότι η ανακοίνωση της τρόικας αμέσως μετά την ολοκλήρωση του ελέγχου περιλάμβανε αναφορές, για "μέτρα που σχεδιάζονται", για τη συνέχιση της εισφοράς αλληλεγγύης το 2015 και τονίζει ότι πολλά από αυτά που συμφωνήθηκαν τελούν υπό αίρεση αν δεν αποδειχτούν εισπρακτικά επαρκή. Επίσης, ο ίδιος ο υπ Οικονομικών τονίζει ότι μέχρι στιγμής έχουν πραγματοποιηθεί μόνο το 75% - 80% των μέτρων στα οποία έχουμε δεσμευτεί και οι ευρωπαίοι εταίροι προειδοποιούν πως υπάρχει ακόμη πολύ δύσκολος δρόμος να διανυθεί.

7) Αποστέρηση όλων των κεφαλαίων που θα μπορούσαν να χρηματοδοτήσουν επενδύσεις, ανάπτυξη και να οδηγήσουν σε πραγματική απεμπλοκή από το μνημόνιο

Η ελληνική οικονομία έχει περιέλθει σε μια κατάσταση ύφεσης η οποία περιγράφεται από τα εξής: Το 2008 το κατά κεφαλήν ΑΕΠ ήταν 17.374 , πέντε χρόνια αργότερα, το 2013, μειώθηκε σε 12.354 (έχει χαθεί δηλαδή σχεδόν το 30% της παραγωγής). Η ανεργία βρίσκεται περίπου στο 28%. Οι συνολικές εξαγωγές αυξήθηκαν ελάχιστα, από 53 δις το 2008 σε 56,2 δις το 2013 (και τους τελευταίους 12 μήνες έχουν αρνητική επίδοση). Οι επενδύσεις έχουν μειωθεί κατά 32,4 δις, ή κατά 58% περίπου, από 56 δις το 2008 σε 23,6 δις το 2013. Όλα τα παραπάνω περιγράφουν μια οικονομία που έχει χάσει πλήρως τον βηματισμό της. Η εκτίναξη που ονειρεύεται η κυβέρνηση δεν μπορεί να έρθει παρά μόνο μέσα από ένα ισχυρό σοκ επενδύσεων που είναι αδύνατο να πραγματοποιηθεί χωρίς το κράτος να παίξει σημαντικό ρόλο σε αυτό. Όμως, όλα τα εν δυνάμει πλεονάσματα της ελληνικής οικονομίας (όπως θυμίσαμε παραπάνω) είναι δεσμευμένα στην αποπληρωμή του χρέους σε μεγάλο βάθος ετών. Για αυτό και ο ΣΥΡΙΖΑ έχει ως θέση το αυτονόητο, δηλαδή, να φτιαχτεί για τις χώρες του ευρωπαϊκού νότου ένα νέο σχέδιο Marshal και η εξυπηρέτηση του χρέους να συνδεθεί με ρήτρα ανάπτυξης.

non paper

Πηγή: diorismos.gr